

Si pens és perquè visc

“Aquests doblers ens amarguen la vida”

El motor que mou, avui, la nostra societat, de manera accelerada i turbulenta, són els capitalistes, els Bancs, les Caixes... inspirats, estimulats, engrèixats i protegits per un poble, que viu amb les mans fermades, ja que cau de morros i s'estavella, sinó camina a través d'ells, donat que són els milionaris els amos, que fan i desfan, amb plenitud de poders i amb capacitat d'aconseguir-se per a ells tots els capritxos que els demana la seva avarícia. A nosaltres, els pobres errats de comptes, els “dob”bés mos amarguen sa vida i mos fan viure amb so co' estret”.

Diré més. Davant tants de canvis operatius i substancials, globalitzat el món, els poderosos capitalistes, que s'han fet governants dins tots els Governos nacionals i internacionals, mantenen, en qualsevol nivell, les lleis, la tècnica, els medis de comunicació i la economia amb una força activa i impositiva (retallant els jornals dels treballadors, augmentant els impostos als nostres petits guanys i necessitats i, ara, obligant-nos a pagar amb sumes altes als jutges si volem demanar justícia per les injustícies que se'ns fan... i, segons pareix, a retallar-nos els accessos a la sanitat..., i deixar en cadira de rodes les pensions...), més o manco -aquesta força- enfosquida i dissimulada castigant els dèbils a subordinar-se baix el pes d'una llei injusta i irracional. D'aquesta manera la diplomàcia dels seus discursos, tant de les cimeres d'aquí com les del més enllà que haurien de servir per alliberar el poble de l'esclavitud dels lladres i dels malvats, s'entremescla entre el bo i el dolent i se fon al fons de tota classe de mentides, fent de tot això un cos gegantí de poders omnipotents, constituïts i legals, amb la única mirada d'explotar l'home, de ple en la seva essència, enfora dels drets que li pertocuen, fixes i madurades les seves idees en fermar-lo més i més de cada dia:

Tapen els ulls dels miserables per poder els mandataris triplicar-se les seves heretats i que sigui la cosa més normal que els pobres estiguin sotmesos als rics i que els rics obliguin als pobres a ser els seus esclaus; i que de la suor dels pobrissons mengin els abundosos.

Dispensau-me si llaur enfora del solc: però jo pens que qui

governa s'hi presenta conscient que l'èxit o el fracàs del seu treball depèn de la seva capacitat i aptitud per organitzar, mobilitzar, i animar els ciutadans cap a una dedicació popular de benestar i de progrés. Els guanys del treball del poble són el motor de la bona convivència i del seu benestar. Dels directors i administradors públics se despenja la salut o l'agonia dels seus habitants. Els ingressos són els controladors del rendiment bo o dolent de les entrades i sortides, son la taula de sumar, restar, multiplicar i dividir que tota família estudia i repassa cada dia.

La societat capitalista s'ha constituït el partit de la nostra oposició: ja que, amb les seves imposicions augmenten les nostres necessitats i empitjoren els nostres drets adquisitius, tenint-nos encadenats al carrer i a dins ca nostra. Encara més: si bé és veritat que als aturats els hi donen un donatiu de 400 euros, durant un temps tan curt que no dóna espai per ploure, els manipulen de tal forma que els tenen controlats i han de comparèixer cada mes per donar fe del seu atur, com si fossin malfactors. Tants mètodes de control als pobres donen a entendre una pèrdua d'autonomia i llibertat individual, mal grat se pregoni pels quatre vents que tenim una democràcia i una llibertat que no se vivia en temps dels dictadors.

El domini que l'Estat té repressiu damunt les nostres necessitats és un fet que s'ha fet normal entre nosaltres; és normal haver-li de donar compte, cèntim per cèntim, d'allò que feim i d'allò que deixam de fer. No tant normal és, al contrari és anormal, que l'Estat, que els governants ens donin compte de les despeses desorbitants en bauxes, de les “putades” de corrupció i de malversació que fan i que han fet amb els nostres doblers..., tant que és una vergonya imperdonable que ens obliguen a pensar que tots els polítics són uns lladres, quan n'hi ha que no ho són. Ara bé, la cosa més trista és que els Governos, els capitalistes, els Bancs s'han fet tan poderosos, se n'han aprofitat tant, s'han fet tan seva la Justícia que, tot i així, se mantenen forts, envoltant-se de muralles emmurallades i emparades pels mateixos doblers que ells mateixos ens han robat.

En l'actualitat l'activitat més vistosa des nostres Governos és

la destresa que tenen en controlar el treball dels treballadors més necessitats, els seus jornals, els seus estalvis, les seves frugalitats... Els controls socials, o allò que és igual, les inspeccions de casa per casa de nostres enguardioles que fiscalitzen els qui nosaltres hem elegit per protegir-nos, ens amarguen la vida, i no tant per allò que ens roben, com per allò que no ens deixen guanyar, tantes són les traves que, dissimulades, ens posen.

Creieu-me que moltes vegades tenc enyorança del silenci gojós que respirava dins ca nostra, a Sa Pobla, en la meua infantesa, baix l'ombra de les dues parres assegut al corral costat de mon pare, de ma mare i de la meua germana (el meu germà era a la guerra), sopant en una taula baixa de pa torrat al foc de llenya prima, amb oli i olives: pobres a més no poder, feliços com els qui més. Mon pare cada matí, abans que sortís el sol, anava a la plaça major (era costum pobler) per llogar-se per un dia o una setmana, i ma mare esperava tots els vespres la cridada d'una amiga per anar a emblanquinar a les cases. I, encara afirma més la base de nostra felicitat, mantenint dins mi el record de mon pare i de ma mare cantant mentre treballaven: mon pare amb els peus en remull fins els genolls, traient aigua de les síquies de l'albufera amb l'abeurador regant els moniatos, i ma mare d'alt de l'escala d'emblanquinar traient el lustre a les bigues de les cases. Aquest és un dels records que no se m'esborren. A ca nostra passaven de llarg per damunt de la nostra pobresa, i dels governants ni en parlaven. Vivíem el dia a dia, confiant que al sendemà, si no venia com esperàvem, sempre hi hauria una mà amiga, o dues, o tres, que estarien al nostre costat donant remei al nostre contra temps i no ens deixarien: els amics eren parents i els parents eren amics. No me digueu que això no sigui digne de ser enyorat.

Sempre s'ha dit que els temps passats són els millors; jo, pens i crec, que els que nosaltres visquérem no han estat els pitjors.

Agustí Serra Soler

Parlem de cuina

Cinema i gastronomia

Per a la jornada d'avui farem dos viatges: un a la nostra infància, viatjarem 30 anys enrere i tornarem a gaudir com a nins petits dels dibuixos animats i també viatjarem a França on ens endinsarem dins la cuina més luxosa de la ma del director Daniel Cohen. Espero que us agradi el viatge.

“El gran Sushi”

Feia temps que volia recuperar aquesta sèrie d'anime japonesa de mitjans dels anys 80: “El gran Sushi” o “El petit xef” (en japonès, “Mr. Ajikko”). Recordo aquesta sèrie per dos motius: era de les primeres fornades del dibuixos animats japonesos amb aquella estètica oriental i aquells imatges estridents que caracteritzen aquestes produccions de l'època de la primera Bola de Drac o Arale.

Però també el meu record és per a la trama de les històries, on un jove aprenent de cuiner s'enfrontava a altres cuiners en unes èpiques batalles gastronòmiques dignes dels grans samurais. No sé, per ventura, inconscientment la sèrie va començar a despertar l'interès per la cuina a molts de nins... inclòs jo mateix. La sèrie fou creada per Daisuke Terasawa

l'any 1987 i constava de 99 episodis. Arribà a Europa gràcies a la televisió Francesa, i després la televisió catalana i la valenciana la varen comprar. Com sempre al bloc us deixo material

complementari sobre la sèrie: un episodi i una curiositat a destacar de la sèrie; la sintonia

d'entrada del 33. Aquesta poc té a veure amb la cançó original japonesa, però la televisió catalana va traduir la sintonia que ja havien traduït els francesos. La televisió valenciana sí que va usar la versió traduïda del Japonès, així que hi ha dues sintonies diferents en català... quina us agrada més?

En el bloc aniré posant tot el que vagi trobant d'aquesta especial sèrie japonesa de cuina.

“El Xef, la recepta de la felicitat”

L'altra proposta cinematogràfica és per la pel·lícula de Daniel Cohen, de la que ja us vaig parlar a principis d'estiu i que ja podeu trobar als cinemes.

El Xef, està interpretada per Jean Reno i Michaël Youn. A més a la cinta també hi participa el nostre Santiago Segura, interpretant un personatge fàcilment comparable amb Ferran Adrià.

Amb guió de propi director i Olivier Dazat, la pel·lícula explica la història entre dos amants de la cuina, Jacky i Alexander Lagarde. El primer és un home absolutament enamorat de l'alta cuina, un autodidacte que admira enormement Lagarde. Aquest, per la seva banda, és un xef estrella d'un restaurant de París. Els dos tenen problemes. A Jacky l'acomien de tots els treballs que troba, on ell intenta imposar la qualitat per sobre dels objectius dels seus caps. I Lagarde està en guerra amb el nou president del grup que té el seu restaurant. L'executiu està disposat a boicotejar sempre que perdi una estrella Michelin i així poder acomiadar i contractar a un jove geni de la nova gastronomia. Jacky i Lagarde es trobaran i formaran el millor equip.

Com a curiositat cal destacar que el gran cuiner Alain Ducasse va assessorar els actors d'aquesta cinta per tal de

que es moguessin per dins la cuina amb naturalitat. Un cop més en el bloc us deixo el tràiler oficial de la pel·lícula que ben segur esdevindrà una bona proposta per a aquest Nadal.

A voltes amb els bolets.

Aprofito aquestes línies per a respondre a Nastasha que per correu hem mostra alguns bolets que ha trobat i demana consells.

“Hola Nastasha, se trata del *hygrophorus russula* (Carlet) una seta comestible y de buena calidad. Te mando una foto de ella del libro *Bolets de les Balears*. Es una seta muy común en los encinares de la zona central de la Serra. Conviene quitarles la piel superior si los ejemplares son muy mayores ya que puede ser un poco amarga.”

Bon setmana i ens trobam aquí mateix d'aquí a 7 dies. Recordau que con ha fet Natasha podeu enviar les vostres propostes, suggerències, preguntes e idees al correu

Juan A. Fernández
parlemdecuina@hotmail.com